

Román

~~Druhá~~

~~rodina~~

Myslela si, že ho zná, dokud se neobjevila ona...

MELISSA WIESNER

přeložila Karolina Limrová

~~Druhá~~
~~rodina~~

Copyright © Melissa Wiesner, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolina Limrová, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5962-0 (pdf)

~~Druhá rodina~~

MELISSA WIESNER

přeložila Karolina Limrová

Pro mou sestru Pam, která miluje muzikály a záhady

KAPITOLA PRVNÍ

Telefon zazvonil právě ve chvíli, kdy měla Emma Havernová ruce pokryté kluzkým, jantarově zbarveným jilem. Naklonila se přes hrnčířský kruh, aby si přečetla jméno na displeji. Byla to její nejlepší kamarádka Alicia. Emmin pohled se obrátil k napůl zformované váze, která se před ní dosud nepřestala otáčet, a pak opět na telefon.

Jestli něco potřebuje nutně, zavolá znovu.

Asi třicet vteřin poté, co telefon přestal zvonit, se displej rozsvítil podruhé.

Emma si povzdechla, zastavila kruh a natáhla se pro hadr, aby si otřela ruce. Uprostřed práce by se nenechala vyrušit nikým jiným než svou šestnáctiletou dcerou Mayou, která studovala střední školu, a pak nejlepší kamarádkou, s níž se znala už více než deset let. Ale ani dekáda společných zážitků nemohla zabránit tomu, aby se do jejího tónu nevloudilo podráždění. „Alicio, já pracuju.“

„Já vím, zlato,“ ozval se strohý hlas z telefonního reproduktoru. „Právě proto volám. Už ses dneska sprchovala? A udělala sis přestávku na jídlo?“

„No...“ Emma nechtěla lhát. Navíc Alicia by to stejně poznala. „Ne tak docela...“

Alicia si povzdechla. „Většina z nás utápí žal ve sklence kvalitního cabernetu, jenom ty se ho snažíš pohřbít pod vrstvu hlíny a glazury.“

„Žádný žal nepohřbívám,“ protestovala Emma. „Blíží se mi výstava.“

„Ale pořád platí, že musíš jíst.“

Emma si znovu povzddechla a otřela si ruce od hlíny do špinavého hadru v klíně. „Tak jo. Půjdu si udělat sendvič. Budeš se pak cítit lépe?“

„Jen dočasně.“

„A co můžu udělat pro to, aby ses cítila lépe trvale a já se mohla vrátit k práci?“

„Mluv se mnou, zlato,“ vyzvala ji Alicia jemnějším tónem. „Vím, že to bolí.“

Emma odsunula stoličku od hrncířského kruhu a přešla k umyvadlu na protější straně místnosti. Na telefonu zapnula hlasitý odposlech, položila ho na policičku nad hlavou a pak ponořila ruce do teplé vody. „Není o čem. Noaha jsem před měsícem varovala, že jestli na tu služební cestu pojede, nemusí se už vracet.“ Zírala na pestré cákance na stěně za umyvadlem, jako by z nich mohla vyčíst odpověď na otázku, jak se mohlo stát, že její manželství takhle skončilo. „Ale on přesto odjel.“

Pořád si dokázala vybavit napětí v jeho tváři, zamračené čelo a hluboké vrásky kolem očí. Vracela se jí i vzpomínka na jeho ustaraný hlas, když ji ujišťoval, že jet musí, protože nemá jinou možnost.

Vždycky existuje jiná možnost.

„Miluje tě. Vím, že ano.“

„Myslím, že má poměr.“

Alicia na okamžik ztichla. „Ty máš nějaký důkaz? Proč jsi mi o tom neřekla?“

„Ne, žádný důkaz. Jenom...,“ Emma svésila ramena. „Nejsem hloupá. Co jiného by za tím mohlo být? Kdyby to byl jakýkoli jiný muž a začal by se z ničeho nic chovat odtažitě, a navíc by neustále cestoval, co by sis pomyslela?“

„Myslela bych si...“ Alicia si povzdechla. „Tak jo, máš pravdu. Ale tohle není jakýkoli muž. Tohle je *Noah*.“

Alicia byla Emminou nejlepší kamarádkou už od chvíle, kdy se před deseti lety přistěhovala do Grand Rapids. Ani jedna z nich tu neměla rodinu a po takové době už se považovaly spíš za sestry. Takže Alicia znala Noaha už deset let.

„A co zkusit poradnu?“ navrhla.

„S jeho cestovním rozvrhem? To těžko.“

„Myslíš, že se rozvedete?“ Jen Alicia se mohla na něco takového zeptat tak přímočaře.

Emmě se sevřelo srdce. Tímhle směrem si zatím nedovolila uvažovat. Příliš to bolelo, a tak raději strkala hlavu do písku – v tomto případě tedy spíš do hrnčířské hlíny.

Osušila si ruce a vyklouzla z ateliéru na zadní dvorek. „Nevím,“ odpověděla konečně a klesla do křesla postaveného pod jejím oblíbeným javorem. Přes trávník se zadívala na trs jarních trvalek, které vykvetly v improvizované směsi tvarů a barev. Emma je zasadila už před lety, když koupili tenhle dům. S Mayou tehdy propátraly celý zahradnický obchod, aby si odnesly nejzářivější a nejodvážnější barvy, které tam našly, a na nějakou úpravu nebo design přitom nemyslely. Dopadlo to lépe, než kdyby to naplánovaly. Bylo to prosté, nevyumělkované a nemohlo se to víc lišit od domu s přísně zastřiženými trávníky a umělecky kupírovanými keři, kde vyrůstala. Rodiče dokonce najali zahradníka na plný úvazek, aby se jim o jejich zahradu staral.

Emma ale milovala *tuhle* zahradu, například ten malý kout, kde Maya jako malá trávila celé hodiny vymýšlením nejrůznějších her s dětmi ze sousedství, místo aby se musela plahočit na lekce tenisu jako kdysi ona. Její nejoblíbenější část zahrady však stála na úplném okraji pozemku, zastrčená pod mohutným dubem: její vlastní umělecký ateliér.

Když jí Noah oznámil, že si našel novou práci, a navrhl, aby se s rodinou přestěhovali z Bostonu do Grand Rapids v Michiganu, kde neznali jedinou živou duši, hodně ji to překvapilo. Byla to ale dobrá práce s možností kariérního postupu, a navíc neměla zahrnovat tolik služebních cest jako ta minulá. Jenže to se bohužel v posledních dvou letech změnilo.

Noah našel tenhle dům ve čtvrti, kde žila spousta dětí a kde stála výborná škola pro Mayu. Emma tam navíc mohla nastoupit jako učitelka výtvarné výchovy, hned jak by se rozhodla, že je připravená. Chvilí váhala, ale nakonec ji přesvědčil ateliér, který byl dokonce vybavený hrnčířským kruhem a pecí.

Často pak přemýšlela, jestli jejich postupné odcizování nezačalo právě stěhováním. Noahova práce skutečně nabízela výrazný kariérní postup, ale čím výš se ve firmě dostával, tím víc musel cestovat. Jeho nepřítomnost znamenala pro Emmu zpočátku jen drobnou komplikaci, kdy musela skloubit práci a rodičovství, jenže zhruba před dvěma roky začal Noah odjíždět téměř každý týden. A nejenže byl pryč, ale když se mezitím na pár dní vrátil, býval často nesoustředěný a odtahitý. Emma se s ním zkoušela hádat, pak zoufale prosila, aby místo sebe poslal některého ze svých společníků, a nakonec došlo až na ultimáta.

Poslední kapka dopadla asi tak před měsícem, kdy Noah zase musel vyrazit mimo město. Jenže tentokrát termín připadl na den školního představení *Mamma Mia!*, na něž Maya trénovala celé měsíce. Emma nemohla uvěřit, že Noah o odjezdu vůbec uvažoval. Když se nakonec i se sbaleným zavazadlem vydal k autu, vypadal skutečně zničeně. Ale zdaleka ne tolik jako Emma, která zjistila, že jeho rozhodnutí odjet nezmění ani její prosby, ani obavy, že to jejich dceři zlomí srdce.

„No tak, Emmo,“ povzdechl si, když ze schodů na verandě zvedal kufřík a vydal se k autu, „dobře víš, že kdybych měl sebemenší šanci říct ne, tak bych to udělal.“

Emma se vlekla za ním. „Ale ty šanci máš. Prostě to jen řekni. Řekni jim, že tentokrát nemůžeš.“

Noah hodil zavazadlo do kufru auta a zakryl si obličej rukama, jako by byl naprosto vyčerpaný. To gesto však Emmu ještě víc podráždilo. Z čeho asi mohl být tak unavený? Jediné, co musel, bylo chodit do práce. To ona zůstane doma a bude tu novinu muset sdělit jejich dceři.

„Potřebuju jen trochu víc času, abych tuhle zakázku dokončil,“ zaprosil.

„Tohle říkáš už celé roky.“ Založila si ruce na prsou. „Když jsme se sem stěhovali, slíbil jsi, že už na služební cesty jezdit nebudeš.“

Noah si znovu povzdechl a spustil ruce podél těla. „Věci se mění. To je přece život.“

„Jestli odjedeš a zmeškáš Mayino vystoupení, chci, aby ses odstěhoval.“

Noah se zarazil uprostřed zavírání kufru a Emmě se na okamžik zdálo, že zahlédla v jeho výrazu náznak strachu. Potom ale potřásl hlavou a razantně kufr přibouchl. Jeho zavazadlo zůstalo uvnitř.

Její myšlenky přerušil Aliciin hlas. „Jak to odloučení zvládá Maya?“

Emma si povzdechla. „Samozřejmě obviňuje mě, protože jsem ho požádala, aby odešel.“ Bez ohledu na to, kolikrát Noah Mayu zklamal, v jejích očích se nemohl dopustit ničeho špatného. „Pořád doufá, že mu dovolím, aby se vrátil.“ Instinktivně se dotkla snubního prstenu, který nosila na řetízku kolem krku, aby jí nepřekážel při výrobě keramiky. Neměla by ho už odložit? Možná v Noahův návrat doufá i ona sama. Vždyť spolu byli dlouho opravdu

šťastní, proto ji jeho častá nepřítomnost v posledních letech tolik mátl. Emma ale nechtěla, aby tu byl přítomný jen fyzicky. Chtěla s ním mít tak hluboké spojení jako dřív. Jenže on pořád jen sliboval věci, které pak nebyl schopný dodržet.

Možná si *opravdu* někoho našel nebo prostě miloval vydělávání peněz víc než vlastní rodinu. Nebyl by to v jejím životě první muž, který to tak cítil. Jenže ona si ho vybrala, protože myslela, že bude jiný než její otec.

„Maya vždycky trochu přeháněla.“ Emma slyšela v hlase své přítelkyně náznak pobavení. Alicia měla dva syny, jejichž život se točil kolem fotbalového týmu. Jediné drama, které musela řešit, byly hromady špinavých propocených ponožek. Emmina dcera však ve všech oblastech života projevovala teatrální sklony – především tedy při jednání se svou matkou.

„Jednou pochopí, že manželství je dlouhodobý a složitý závazek, v němž jde o víc než jen o to, jestli někomu *do-volíš*, aby se vrátil,“ prohlásila Emma. „Navíc ten čas zatím očividně nenastal.“

„Já mám sice Noaha ráda jako vlastního bratra, ale dobře víš, že budu vždycky na tvé straně.“

„Díky,“ odpověděla Emma, vděčná za její podporu. „Nevím, jestli se nakonec nerozvedeme. On by se tedy chtěl vrátit a tvrdí, že jakmile dokončí tenhle poslední projekt, nebude už tolik cestovat. Jenže tohle slibuje už celé dva roky a zatím se nic nezměnilo.“

Emma věřila, že pokud bude stát na svém a požádá Noaha, aby se odstěhoval, on si uvědomí, že to nejsou jen plané hrozby, a konečně ho to probudí. Každou sobotu, když vysadila Mayu před jeho novým bytem, tajila dech a doufala, že dnes jí Noah konečně řekne, že si promluvil se šéfem nebo že si hledá jinou práci nebo zkrátka *cokoli*,

co by ukázalo, že je pro něj rodina důležitější než práce. On ji ale jen znovu a znovu žádal, aby mu dala víc času, a vršil další prázdné sliby, že se všechno brzy změní.

„Když budeš něco potřebovat,“ pokračovala Alicia, „víš, že stačí jen říct a hned jsem u tebe.“

„Možná tě vezmu za...“, Emma ale větu nedokončila, protože si všimla nějakého pohybu před domem. „Alicio, počkej chvíličku.“ Pomalu vstala a to už se na kamenité cestě, která vedla z ulice k zadnímu vchodu, objevily dvě postavy v policejních uniformách.

„Haló?“ zavolala policistka.

„Alicio,“ zamumlala Emma do telefonu. „Musím končit. Vypadá to, že Maya byla zase za školou.“

„A jejda,“ ozvalo se z druhé strany telefonní linky. V hlavě její přítelkyně bylo opět slyšet pobavení nad Emminými starostmi s dcerou. „Až jí budeš dávat zaracha, tak to nepřezně. Máš štěstí, že za školou nekouří trávu, jako jsem to dělala já.“

Emma ukončila hovor, ale nijak šťastně si nepřipadala. Policisté mezitím došli až k ní.

„Dobrý den,“ promluvila znovu žena v uniformě. „Vy jste paní Emma Havernová?“

Emma si povzdechla. Tohle nebylo poprvé, kdy se u nich objevila policie. Nejspíš měla opravdu štěstí, že Mayini přátelé z divadelního kroužku byli v podstatě vcelku bezproblémoví pubertáci, kteří na školním jevišti trávili tolik času, že si Emma nemusela dělat starosti ohledně alkoholu a drog, jak naznačila Alicia. Minulý měsíc ale vynechali školu. Místo učení nasedli na vlak, aby ve městě zhlédli odpolední představení *Čarodějky*. Nejspíš by jim to prošlo, kdyby se na nástupišti spontánně nepustily do předvádění *Dancing Queen*, čímž k sobě přitáhly pozornost železniční policie.

„Co Maya zpívala tentokrát?“ zeptala se Emma uštěpačně.

„Promiňte, ale nejsem si jistý, co tím myslíte.“ Tentokrát promluvil policista a věnoval Emmě zkoumavý pohled. Na uniformě měl přišpendlenou jmenovku, na níž stálo MONROE.

„Jste tu kvůli mé dceři Maye, ne? Byla zase za školou?“

„Ne, madam. Kvůli ní tu nejsme.“ Strážník Monroe zavrtěl hlavou.

Emmu náhle zaplavila vlna paniky. Zavřela oči a snažila se ji potlačit. Jestli ale nepřišli, protože se Maya ulila ze školy, tak proč tedy?

„Přišli jsme si promluvit o vašem manželovi Noahu Havernovi, madam.“ Policistka pohlédla do svého zápisníku. Na uniformě měla jméno O'BRIANOVÁ. „Obávám se, že pro vás máme špatnou zprávu.“

Emma pevně sevřela snubní prsten a tělem se jí rozlila nejdřív vlna horka a vzápětí chladu. Noahovi se něco stalo? *Bože, prosím, ať je v pořádku.*

„Váš manžel měl nehodu. Na silnici číslo 37 se z protisměru vyřítil tahač a naboural do jeho vozu,“ vysvětlovala policistka O'Brianová. „Je mi to líto, ale váš manžel je v kómatu.“

Emma se hlasitě nadechla a v duchu se snažila její slova zpracovat. *Nehodu... v kómatu?* Pomalu vydechla. Kóma znělo děsivě, ale aspoň nebyl...

Zavrtěla hlavou. Nemohla na to ani pomyslet.

Raději se přinutila soustředit na to, co říkala ta policistka. K nehodě došlo na třicet sedmičce, což byla silnice, která vedla kolem jeho nového bytu. Díkybohu necestoval mimo město do nějakého vzdálenějšího státu. Nemocnice v Grand Rapids měla vynikající pověst a Emma se za ním mohla okamžitě vypravit.

Už otvírala pusu, aby se zeptala, kam ho sanitka odvezla, ale předešel ji strážník Monroe. „Chtěli jsme vás především ujistit, že dítě je v pořádku.“

Emmě se sevřelo srdce. *Dítě?* Co v tom autě dělala Maya? Proč by ji Noah uprostřed dne vyzvedával ze školy?

„Odvezli ji do nemocnice s vaším manželem, ale jen na pozorování,“ ozvala se opět O'Brianová. „Doktoři si myslí, že kromě malé boule na hlavě nemá žádné zranění.“

Emma sevřela opěradlo židle, aby získala ztracenou rovnováhu. „Říkali jste, že tady nejste kvůli Maye. Teď mi ale tvrdíte, že v tom autě seděla i ona.“

Monroe nahlédl do zápisníku, chvíli listoval a zamyšleně přitom krčil obočí. „Ptala jste se, jestli dcera nebyla za školou, v tom autě ale žádná dívka školního věku nebyla. Nehodu s vaším manželem utrpěla holčička, které jsou zhruba dva roky.“

Emma prudce zvedla hlavu. „*Dva roky?* Tomu...“ větu nedokončila a potřásla hlavou. „Co je to za dítě?“

„Abych byl upřímný, madam,“ začal Monroe a přitom si něco zapisoval, „mysleli jsme si, že se to dozvíme od vás.“

Tohle přece muselo mít nějaké rozumné vysvětlení. Třeba to byla dcera někoho z přátel. Možná Noahovi zavolali, protože byli v nouzi? Až na to, že nikdo z jejich okolí tak malé děti neměl. Všechny rodiny, s nimiž se přátelili, měly děti v Mayině věku. A proč by kdokoli ze známých volal Noahovi, a ne Emmě? On byl neustále na cestách, takže ho téměř nevidali, ale Emmu znali ze školních akcí a kroužků.

„Žádné dvouleté dítě neznám.“ Emma si přitiskla ruku na spánek. Cítila, jak jí v uších hučí krev. Tušila, že Noah nejspíš něco skrývá, ale... *dítě?* Nedávalo to žádný smysl. Nemohl přece cestovat s holčičkou, kterou neznala a ani o ní neslyšela. Ledaže...

Ze zamyšlení ji vytrhl hlas policistky O'Brianové. „Říká vám něco jméno Coral Butlerová, madam?“

„Kdo?“ Emma přelétla pohledem z jednoho na druhého.

„Budeme to považovat za zápornou odpověď.“ Monroe si opět něco zapsal do notesu.

„Ano.“ Emminy myšlenky se rozletěly tisíci různými směry. „Totiž správně. O Coral Butlerové jsem nikdy neslyšela.“

„Ve voze s vaším manželem seděla i tato žena,“ vysvětlovala O'Brianová.

„Nerozumím...“, Emma se znovu odmlčela. Snažila se to nějak pochopit. Žena v jeho autě? Kdo to byl? Matka té holčičky?

„V její kabelce jsme našli doklady, takže jsme ji mohli identifikovat.“ O'Brianová zvedla mobil a ukázala jí fotografii řidičského průkazu. „Víte jistě, že tu ženu neznáte?“

Emma hleděla na obrázek krásné blondýny, která byla nejspíš o pár let mladší než ona. Na průkazu stálo *Coral Butlerová*. Zmateně zavrtěla hlavou. „Ne, nikdy jsem ji neviděla.“

„Pár našich lidí se o ní snaží něco vypátrat. Zjišťujeme, jestli je s tím dítětem nějak spřízněná.“

Kdo byla Coral Butlerová? Potom si ale uvědomila, co policistka řekla. „Identifikovali jste ji podle průkazu? Copak ona je také v kómatu?“

Monroe a O'Brianová si vyměnili letmý pohled. Monroe pak krátce přikývl a znovu se podíval na Emmu. „Ne, madam. Není v kómatu.“ Zastrčil si zápisník zpátky do kapsy. „Coral Butlerová během té nehody zemřela.“

„Ach bože.“ Emma se ztěžka opřela o židli.

Policistka O'Brianová k ní rychle přistoupila a uchopila ji za paži. „Madam, nevypadáte dobře, možná byste si měla sednout.“

„Ne.“ Emma ztěžka dýchala. „Ne, jsem v pořádku.“

Musela se soustředit. Noah je v kómatu a Maya se za pár hodin vrátí ze školy. Emma se potřebuje dostat do nemocnice, promluvit si s doktorem a vymyslet, co podnikne dál. Maya bude víc než kdy dřív potřebovat, aby byla silná.

Pokusila se rozběhnout k domu, aby si vzala kabelku, ale nějak se jí nedařilo zastavit třasem nohou. Než se dostala ke vstupním dveřím, srdce jí tlouklo tak zběsile, že se musela zastavit a opřít o zeď.

Co měl Noah v plánu? Co všechno před ní tajil?

A především: *Kdo byla ta záhadná žena s dítětem, která seděla v jeho autě?*

KAPITOLA DRUHÁ

„Přijela jsem za manželem.“ Emma se opírala o pult stano-
viště sester. „On...“, zajíkla se. „Právě jste ho přijali. Řekli
mi, že je v kómatu.“

Dokázala se držet, dokud řídila. Cestou do nemocnice
se plně soustředila, aby správně odbočila a včas zastavila
na semaforech. Ale od chvíle, kdy zaparkovala před bu-
dovou a projela kolem ní sanitka s ječící sirénou, bojovala
s pláčem.

Sestřička sedící u počítače jí věnovala laskavý pohled.
„To mě moc mrzí. Samozřejmě ho můžete hned navštívit.“
Pohnula myší a klikla na nějakou ikonu na monitoru. „Jak
se jmenuje?“

„Noah Havern.“ Hlas se jí zlomil.

Sestra přikývla a cosi vytukala na klávesnici. „Ano, jeho
složku mám právě tady.“ Shlédla na podložku s klipem.
„Hned vám zjistím číslo pokoje.“

„Nedošlo mezitím k nějakému zlepšení?“ Emma pocí-
tila slabý příliv naděje. Policisté jí neprozradili nic kromě
toho, že je Noah v kómatu, ale třeba se prostě jen praštil
do hlavy a teď už je zase při vědomí. A až vejde do jeho
pokoje, možná už bude sedět na posteli a okouzlovat se-
střičky. Pak jí podá zcela rozumné vysvětlení, co byla ta
Coral Butlerová vlastně zač a proč jeho autem cestovalo
dvouleté děvčátko.

Sestra ale omluvně zavrtěla hlavou. „Ne, je mi líto. Je na tom stejně, jako když ho před pár hodinami přivezli.“ Odsunula židli a vstala. „Ukážu vám jeho pokoj. Mimo chodem, jmenuju se Brittany.“

„Emma Havernová.“ Emma ji následovala chodbou a podrážky jejích bot klapaly po šedých nemocničních dlaždicích. Cestou minuly nějaké otevřené dveře a ona si nemohla pomoci a podívala se tam. Jakási starší žena seděla vedle nemocničního lůžka, kde ležel zhruba stejně starý muž. Možná spal, možná byl také v kómatu. Nad hlavou mu pípaly a blikaly přístroje. Ta paní vzhledla, tvář měla bledou a ztrhanou. Jejich oči se setkaly. *Ubohá žena*. Emma se rychle odvrátila a pokračovala v chůzi.

O několik dveří dál Brittany zamířila do jednoho z pokojů a Emma ji následovala. Sestřička roztáhla závěs a objevila se stejná postel, na jaké ležel ten starší pán napojený na přístroje.

Tenhle muž ale...

Emma se rukou opřela o zeď, aby se dokázala udržet zpříma. Tenhle muž byl Noah. Člověk, jehož milovala už dvacet let. Otec její dcery.

Zírala na svého manžela nataženého na posteli a veškerá naděje, že ho tu najde při vědomí, vyletěla oknem. Jeho tvář byla stejně bílá jako obvaz, kterým měl zafačovanou hlavu. Sterilní polštářek na spánku nejspíš zakrýval místo, kde utrpěl zranění. Dolní polovina obličeje byla plná drobných zarudlých škrábanců, které vypadaly jako rány po střepích – nejspíš z roztržitého předního skla. Z vaku na pojízdném věšáku mu do paže vedla infuze a svazek tenkých kabelů, napojených na přístroj monitorující srdeční tep, mizel pod županem na Noahově hrudi.

Jeho hrudník se rytmicky zvedal a zase klesal. Jedinou drobnou útěchu Emmě přinášelo vědomí, že dýchá sám.

Brittany se hbitě pohybovala po místnosti, vytahovala žaluzie na oknech a odkrývala tak výhled na centrum Grand Rapids. Pak narovнала Noahovu příkrývku a naklepala mu polštář. Nakonec se zadívala na Emmu a nakrčila obočí.

„Jste v pořádku?“ Přistoupila zpátky ke dveřím. „Nevypadáte dobře.“

Emma se nechala odvést k vinylem potažené židli stojící vedle postele. „Jsem v pořádku.“ Neohrabaně se svezla na židli. Nedokázala odtrhnout oči od manžela na lůžku. „Je to jen šok.“ Řekli jí, že je v kómatu, ale nikdo se nezmněl o těch šrámech a pohmožděninách. A o dalších zraněních. Zpod příkrývky vykukovala dlaha, která fixovala nohu od kolene až k chodidlu. Druhou měl na paži. Co dalšího bylo zakryté dekou? Jaká zranění Noah během nehody utrpěl?

„Jistěže jste v šoku.“ Brittany jí konejšivě stiskla rameno. „Mrzí mě, že svého manžela musíte vidět v takovém stavu.“

Emma k ní zvedla hlavu a upřela na ni prosebný pohled. „Co mi můžete říct o jeho zranění? Bude v pořádku?“

Brittany se podívala do záznamů. „Kromě zranění na hlavě má několik zlomených kostí. Obě holeně, jedno zápěstí a několik žeber. Nejspíš je před ním ještě dlouhá cesta a ty holeně se budou muset operovat, ale kosti se díky léčbě a rehabilitaci zase zahojí.“

„Dobře,“ hlesla Emma. S léčbou a rehabilitací si poradí. Ale nejdřív se Noah musí probrat. „A co to bezvědomí? Kdy čekáte, že se vzbudí?“

Sestřička pomalu sňala ruku z jejího ramene. „O tom...“ odmlčela se, jako by váhala, co může prozradit, a Emmě se rozbušilo srdce. „O tom byste si měla promluvit s panem doktorem. Nemám dostatečnou kvalifikaci, abych mohla nabízet prognózy.“

Emma na ni upřela pochybovačný pohled. Sama se v nemocnici ocitla už dvakrát. Na vysoké jí operovali slepé střevo a na pohotovostním oddělení jí při narození Mayi dělali císařský řez. Jestli se o sestřičkách něco naučila, pak to byla skutečnost, že se pohybovaly v první linii a *vždycky* naprosto přesně věděly, jak na tom jejich pacienti jsou. Obvykle dokonce lépe než lékaři, kteří do nemocničních pokojů jen nahlédli a nikdy se nezdrželi déle než pár minut. Jestliže se Brittany snažila vyhnout odpovědi, něco před ní tajila.

Emma si nemohla pomoci a myslela na nejhorší. „A kdy se s doktorem můžu setkat?“

„Pošlu mu zprávu, že jste tady. Právě probíhají vizity, takže by se sem mohl dostavit celkem rychle.“

Emmu vlastně skoro mrzelo, že se tu lékař objeví tak brzy. Pokud byl ochotný přerušit vizitu, aby si s ní promluvil, jaké zprávy jí asi přinese?

Brittany znovu obešla pokoj, stiskla tlačítko na jednom z přístrojů nad Noahovou hlavou a upravila infuzi. „Za chvíličku mu přinesou novou. Nechcete něco? Třeba kávu nebo džus?“

Emmě se zvedl žaludek. „Ne, díky. Nic nechci.“ Věděla, že pokud by teď něco pozřela, určitě by se pozvracela. A chudák Brittany by se pak musela starat o dva pacienty.

„A není někdo, koho bych vám mohla zavolat? Někdo, kdo by mohl přijet, abyste tu nebyla sama?“

Emma zavrtěla hlavou. Mohla by zavolat Alicii, ale nejdřív si chtěla promluvit s doktorem, aby vůbec věděla, co říct. Připadalo jí neuvěřitelné, že si spolu telefonovaly teprve před hodinou a její největší starostí v tu chvíli bylo Mayino záškoláctví. A teď byla tady a snažila se vymyslet způsob, jak své dceři sdělit, že její otec...

Emma zavřela oči, aby se nemusela dívat na Noahovy šrámy a obvazy. A na všechny ty přístroje a monitory. Až

ho takhle uvidí Maya, bude úplně zničená. Jak by ji na něco takového mohla připravit?

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechovala. Nemělo smysl se unáhlit. Každou chvíli dorazí doktor a možná jí řekne, že to není tak zlé, jak to vypadá. Každopádně už kvůli dceři se musela udržet pohromadě stůj co stůj. „Až si promluvíím s doktorem, zavolám kamarádce. Ale děkuju, že jste mi to nabídla.“

Brittany Emmě znovu stiskla rameno. „Kdybyste něco potřebovala, stačí zmáčknout tohle tlačítko.“ Potom odešla a zatáhla za sebou závěs. Emma s Noahem osaměla.

Přitáhla si židli blíž k posteli a natáhla se pro jeho ruku. Zdála se suchá a studená. Vytáhla z kabelky krém, který vždycky nosila u sebe, protože jí práce s hlinou vysušovala kůži. Vytlačila trochu z tuby a začala ho Noahovi pečlivě vtírat do dlaně.

Takovým způsobem už se ho velmi dlouho nedotýkala. Odstěhoval se teprve před několika týdny, ale v uplynulých měsících se jen zřídka ocitli ve stejné místnosti. Obvykle mířil někam za prací nebo rovnou na služební cestu a vyzařovaly z něj stres a nervozita. Když se s ním snažila mluvit, díval se na ni buď přes rameno, nebo zíral do telefonu. Očividně jen čekal na příležitost, aby mohl vyklouznout a vrátit se do práce.

Takhle v klidu ho vlastně neviděla celé měsíce. Proč muselo dojít k hrozně nehodě, aby se konečně zastavil? Emma si ho prohlížela a srdce jí přitom bušilo až v krku. Požádala ho sice, aby se odstěhoval, ale nebylo to proto, že by ho přestala milovat. Ne, pokud něco, tak doufala, že by jim odloučení mohlo pomoci dát se zase dohromady. Že třeba dostane rozum, uvědomí si, že ji stále miluje víc než svou práci a – ačkoli bylo ponižující si to přiznat – snad o dost víc než ženu, s níž měl poměr.

Emma se rozechvěle nadechla. Nikdy vlastně neměla žádný důkaz, že by ji Noah podváděl, ale naznačovalo to příliš mnoho drobností. A najednou se v jeho autě objevila záhadná Coral Butlerová. Bylo snad možné, že...

Proud myšlenek přerušil zvuk kroužků závěsu na kovové tyči, který se ozval za jejími zády. Emma se ohlédla a uviděla, že do pokoje vstoupil přitažlivý muž středního věku v modrém lékařském stejnokroji.

Doktor. Tak to bylo rychlé.

„Dobrý den. Vy musíte být paní Havernová.“

„Klidně mi říkejte Emmo,“ vyzvala ho chabě. Zapřela se rukama o opěrký a chystala se vstát.

„Ne, ne.“ Doktor ji gestem vyzval, aby zůstala sedět. „Prosím, nevstávejte.“ Přešel na druhou stranu pokoje, vzal si židli a přitáhl si ji až k Emmě. Posadil se přímo naproti ní a jejich kolena se přitom téměř dotýkala. „Jmenuji se Ryan Woodward.“

Podal Emmě ruku, a když ji stiskla, překvapilo ji, jak je pevná a hřejivá. Tak odlišná od Noahovy, která spočívala na posteli. *Jako bez života*, napadlo ji a při té myšlence sebou trhla. Její manžel vždycky překypoval životem. Byl to jeden z důvodů, proč se do něj před lety zamilovala.

„Ráda vás poznávám, doktore Woodwarde.“ Emma lhal, protože na setkání v tomhle chladném, strohém pokoji, kde její manžel ležel napojený na přístroje, ji netěšilo vůbec nic.

Doktor Woodward se opřel a jednu nohu nazutou ve sportovní botě si přehodil přes druhou. „Chtěl bych vám povědět něco o stavu vašeho manžela.“

Emma zatajila dech.

„Z toho, co jsem slyšel od záchranářů, do auta vašeho muže nabouralo protijedoucí vozidlo a odhodilo ho na svo-
didla. Než se zastavilo, dvakrát se přetočilo přes střechu.“

„Bože,“ zašeptala Emma, která si představila zvuk kvílejících pneumatik a ohýbaného plechu. „Bože můj.“

„Váš manžel utrpěl četné zlomeniny. Jedná se o holenní kosti, vlasovou zlomeninu na zápěstní kůstce a několik žeber.“

Emma přikývla. Tohle všechno už jí sdělila Brittany. „Sestra říkala, že s pomocí fyzioterapie by se mohl úplně uzdravit.“

Doktor Woodward nachýlil hlavu na stranu. „Z těchto zranění jistě. Váš manžel ale během nehody utrpěl také závažné poranění hlavy, což vedlo k edému neboli otoku na mozků.“

Emmě se rozbušilo srdce. „Otok na mozků? To není dobré, že?“

Doktor Woodward přikývl. „Když se nějaká část těla poraní, často můžete vidět, že do té oblasti proudí zvýšené množství krve a to právě způsobuje otok. Například v případě podvrtnutého kotníku byste si s otokem nedělala starosti. Bylo by to znamení, že vaše tělo posílá do těch míst velké množství bílých krvinek, aby pomáhaly s opravami.“ Lékař se pak nadechl a pomalu vydechl. „Nicméně kolem mozku není dostatek místa, aby mohl otékat, protože mu překáží stěny lebky. Takže ano, Noahův otok mozku mi dělá starosti.“

Emma se tu informaci snažila zpracovat. „Co s tím můžete dělat?“

„Infuzí mu podáváme několik léků, abychom otok zmírnili. Momentálně ho sledujeme, abychom se ujistili, jestli se situace nezhoršuje. V případě poranění mozku je často třeba prostě čekat a dát tomu čas.“

„A on teď tedy prostě...“ Emma mávla rukou směrem k Noahovi, který kromě obvazů na hlavě vypadal velmi poklidně, „on teď prostě spí?“

„Ne tak docela.“ Doktor Woodward se opřel a jeho pohyb způsobil vrznutí podlahy. „Když někdo jen spí, může ho vzbudit například hluk nebo bolest. Noah žije a vypadá, jako by spal, na žádné vnější podněty ale nereaguje.“

U slova *nereaguje* se Emmě stáhl žaludek. Noah vždycky spal hluboce, takže s ním ráno občas musela zatřást a zakřičet, aby ho vzbudila, a to mu budík řinčel přímo u ucha. Tohle ale bylo jiné. Noah nebyl prostě jen ponořený do nějakého těžkého snu. Noah byl...

Vlastně neměla ponětí, kde přesně byl.

Promnula si ruce, aby do nich vetřela zbytky krému, kterým masírovala Noahovu kůži. „Jak tedy poznáme, jak moc je to vážné? Jaká je šance, že se vzbudí?“

„To je dobrá otázka.“ Doktor Woodward přikývl. „Existuje test, kterému říkáme Glasgowská stupnice. Používáme ho, abychom zjistili míru bezvědomí, a to podle motorických reakcí pacienta, jeho slovních odpovědí a schopnosti otevřít oči.“

„A jak je na tom Noah?“

Lékař zaváhal. Potom řekl: „Noah dosáhl tří bodů.“

„Z kolika?“

„Kdyby měl devět, stále by se jednalo o bezvědomí. Při patnácti je pak člověk plně při vědomí.“

Emma se vyděsila. „*Jeho skóre je tři body z patnácti?*“ Pevně sevřela opěrky křesla. Měla pocit, že omdlí.

„Prosím, pokuste se zůstat klidná.“

To měl být vtíp? „Jak mám proboha zůstat klidná?“

„Existuje ještě jeden test, říká se mu škála FOUR, a v něm si Noah vede mnohem lépe. Například je velmi povzbudivé, že dýchá sám bez přístrojů.“

„Ale nejsou tyto základní funkce nejnižší formou mozkové aktivity? Na to, abych dýchala, přece nepotřebuju myslet.“ Co když se Noahovo skóre na stupnici nikdy nezlepší? Co

když je tohle to jediné, na co se jeho tělo kdy zmůže? „Vzbudí se někdy můj manžel a bude jeho tělo normálně fungovat? A bude to vůbec on?“ A pokud ne, co si s tím počne ona?

„Paní Havernová,“ oslovil ji doktor Woodward a naklonil se k ní. „Jeho poranění je úplně čerstvé. Možná prostě potřebuje jen čas, aby se zahojilo. Až ustoupí otok, je docela možné, že se vzbudí a bude úplně jako dřív.“

„Říkáte, že je to možné. Ale jaké jsou další možnosti?“

Lékař opět zaváhal. Nakonec si povzdechl. „Otok může způsobit trvalé poškození, což znamená, že se může vzbudit s poněkud změněnými kognitivními funkcemi.“

Emma se objala kolem pasu. Najednou jí byla zima. „Jak změněnými?“

„Změny nálad, změny osobnosti. Nebo nemusí být schopen komunikovat a vykonávat běžné činnosti, jak byl zvyklý.“ Doktor Woodward se jí zadíval do očí. „Těch scénářů je spousta, ale je důležité, abychom nezačali předčasně spekulovat, dokud se nedozvíme víc.“

Emma si ale nemohla pomoci. Snažila se představit si Noaha – toho bystrého, skvělého manžela – jako jiného člověka. Neschopného komunikovat jako dřív. Neschopného pracovat a dělat věci, které má rád. Co by dělala?

Narovnala se. Rozhodně by se o něj postarala a poskytla by mu nejlepší péči, jakou může dostat. Možná to nebude stejný člověk, ale pořád to bude Noah, muž, kterého miluje. Otec jejího dítěte.

Při pomyšlení na Mayu Emmě málem puklo srdce. Noah byl v uplynulých letech sice často pryč, ale ona ani na minutu nezapochybovala, že svou dceru miluje. Věděla, že když promeškal její poslední vystoupení, byl z toho zničený. Proto ji tolik mátl, že tu služební cestu nedokázal odmítnout. Bude mít ještě někdy šanci vidět svou dceru na jevišti? A pozná ji vůbec?

Emma si přitiskla ruce ke spánkům. Zase zbytečně předbíhala. Doktor přece říkal, že jakmile zmizí otok, Noah se může vzbudit a být naprosto v pořádku. „Dobře, takže prostě počkáme, až se to zahojí a on se probere.“

„Tedy...“ doktor Woodward si odkašlal.

Emma stočila pohled jeho směrem a srdce jí znovu pokleslo. „Co to mělo znamenat?“

„Chci se jen ujistit, že počítáte se všemi možnostmi.“ Jeho pohled pak zjehl. „Je možné, že se Noah vůbec neprobudí.“

KAPITOLA TŘETÍ

O DVACET LET DŘÍVE

„Pozor!“

Emma ten hlas zachytila jen o vteřinu dřív, než jí cosi prosvíštělo kolem ramene, pouhých pár centimetrů od ucha. Uskočila stranou a těsně se tak vyhnula ráně do hlavy. Její malířský stojan však takovými reflexy nedisponoval. Záhadný předmět vrazil přímo do obrazu, odmrštil jej do trávy a Emma v tom zmatku upustila paletu, která přistála na zemi barvami dolů. Barevné cákance proměnily hlínu v duhově laděné místo zločinu.

Sakra! Ty barvy byly drahé a od chvíle, kdy ji táta odstříhl od studijního fondu, si musela peníze obstarávat sama. Školné hradila z půjček a práce v restauraci jen tak tak pokryla nájem a jídlo. Teprve nedávno si přibrala další práci a coby učitelka výtvarné výchovy vyučovala třikrát týdně předškoláky, aby si tak vydělala na hlínu a barvy. Teď zírala na pohromu ležící jí u nohou. Jen cena za barvy představovala nejméně tři hodiny vyrábění loutek z papírových pytlíků a lepení modelovacích drátků k tyčkám od nanuků.

Emma odlepila obraz z trávníku a o pár kroků dál uviděla předmět doličný. Fotbalový míč. Nejspíš ho hodil některý ze studentů, kteří pobíhali po rozlehlém trávníku, sahajícím od javorové aleje až k budovám v horní části newyorského vysokoškolského kampusu. Zvedla míč a ohlédla se, aby našla majitele. Viděla, že k ní běží nějaký vysoký blondák,

zřejmě student vyššího ročníku. V opálené tváři mu zářil nafoukaný úsměv.

„Jejda,“ poznamenal, když se jeho nohy nazuté v teniskách zastavily pouhých pár centimetrů od malířské palety. Zpod jedné z jeho podrážek dokonce trčel štětec. „On nám kapku uletěl.“ Natáhl ruku pro balón, ale Emma mu ho nepodala. To jí nepomůže posbírat věci? A ani se neomluví?

Jednou rukou si přitiskla míč k hrudi a druhou kontrolovala škody, které utrpělo plátno. Barvy byly rozmazané a v jednom z rohů zel malý otvor. S těmi šmouhami by si nejspíš poradila, pokud je opraví, než zaschnou, ale mezi přednáškami a prací nebude mít na záchranu děravého plátna dost času, nemluvě o sumě, kterou si vyžádají lepidlo a záplata.

„Sakra!“ zopakovala, tentokrát už nahlas.

Mladík přelétl pohledem obraz. „Hele, to vypadá vážně dobře,“ prohlásil, očividně naprosto slepý k napáchaným škodám. „Ty jsi umělkyně?“

„Ne, umývám okna,“ odsekla a strčila si míč pod paži, takže mohla narovnat stojan a vrátit na něj obraz.

„Ha ha, vtipné.“ Student na ni mrkl. Poprvé si všimla řeckých písmen na jeho tričku. O školních spolcích a bratrstvech toho moc nevěděla – na něco takového neměla čas a ani ji to nezajímalo –, ale tahle písmena poznala.

Théta, chí, delta.

Byl to exkluzivní mezinárodní spolek, do něhož patřil i její otec, když ještě studoval na Cartwrightu, a byl na to ohromně hrdý. „Když patříš do Théta Chí Delta máš všechny dveře otevřené,“ říkával jí, když vzpomínal na studentská léta. Ve skutečnosti tím myslel dveře *do vyšší třídy mezi bohaté*, protože to bylo jediné, na čem mu kdy záleželo. „Když budeš mít Théta Chí Delta v profesním životopisu, dostaneš jakoukoli práci, kterou budeš chtít, přijmou tě do

jakéhokoli golfového klubu a budeš moct chodit se vztyčenou hlavou, protože budeš vědět, že patříš k nejlepším z nejlepších.“

Emmě bylo už od útlého věku naprosto jasné, že se od ní neočekává nic menšího než studium na Cartwrightu a členství v sesterstvu Théta Chí Delta – kam patřivala i její matka. Emma udělala, co jí řekli, a na Cartwright nastoupila, ale když si na konci druhého ročníku měla vybrat specializaci a vstoupit do nějakého spolku, poprvé v životě se vzepřela. Nedokázala si zkrátka představit, že by měla zbytek života strávit v otcově poradenské firmě a konverzacemi v golfovém klubu. A otec si dal záležet, aby za své rozhodnutí zaplatila, když ji následně připravil o veškerou finanční podporu.

Samozřejmě, že jí malířské vybavení a obraz *musel* zničit člen Théta Chí Delta, že ano?

„Pěkný strom.“ Mladík kývl k jejímu plátnu, ale předmětem jejího díla rozhodně neměla být zeleň. Úplně přehlédl dívku v popředí a jistě si nevšiml ani toužebného výrazu v její tváři, když sledovala ostatní hrající si děti.

Nebo se do ní prostě nedokázal vcítit. Byl koneckonců z Théta Chí Delt. *Jeho vítali všude.*

„Děláš někdy akty?“ Théta Chí Delta nachýlil hlavu a zazubil se. „Rád ti budu stát modelem.“ Pak zaujal teatrální pózu kulturisty předvádějícího svaly.

Emma protočila oči. Jako by něco takového neslyšela už tisíckrát.

„Hele, frajere,“ ozvalo se kdesi za ní. „Vypadáš jako idiot.“

Emma se prudce otočila a uviděla dalšího mladíka, který také vypadal, že je z vyššího ročníku. Byl dokonce vyšší než Théta Chí Delta, ale měl tmavší vlasy a na sobě seprané univerzitní tričko. Zastavil se vedle Emmy, a když uviděl tu spoušť na trávníku, zhrozil se. „Tohle mě vážně mrzí.“

Jednou rukou sebral její paletu a druhou ukázal na fotbalový míč. „Můžu?“

Emma mu balón podala a čahoun ho vrazil Théta Chí Deltě. Udělal to ale s takovou razancí, že blondák zaúpěl a zlomil se nad míčem v pase.

To už se přes trávník ozval třetí mužský hlas. „Hej, máme rozehranou hru!“ Parta mladíků ve sportovních dresech tam teď stála, všichni měli ruce založené v bok a zírali na Emmu.

Théta Chí Delta jim ukázal vztyčený palec a otočil se zpátky k Emmě. „Dej mi vědět, jak ses rozhodla s tím aktem.“ Kývl na ni bradou. „Najdeš mě snadno. Stačí, když se poptáš po Cooperovi.“ Pak se otočil a zamířil zpátky přes trávník. Po chvíli už házel míč svým spoluhráčům.

To je ale kretén.

Tmavovlasý mladík si odfrkl. Emma si uvědomila, že tu stále stojí a že svou poznámku řekla nahlas. Zrudla. „Omlouvám se,“ zamumlala.

Věnoval jí úsměv, který působil mnohem upřímněji a méně nafoukaně než v případě jeho přítele. „Ne, to je v pohodě. Cooper se občas chová tak trochu jako kretén. Jen mu neprozrad, že jsem to řekl.“

„Nemám v plánu s ním ještě někdy mluvit.“ Zadívala se na zem, kde ležel zlomený štětec, oběť Cooperovy podrážky. O pár kroků dál trčela ze země její špachtle. Rychle ji sebrala, aby někdo nerozslápl i tu.

„Ještě jednou se za to všechno omlouvám.“ Mladík zvedl ruku s paletou a Emmě sklouzl pohled k jeho paži, která byla pokrytá barevnými skvrnami. Byla to silná paže, hrubá a trochu mozolnatá. Jako by to nebyl student jedné z nejprestižnějších vysokých škol na východním pobřeží, které Ivy League měla, ale spíš nějaký stavební dělník nebo třeba tesař. Což byla další věc, kterou se lišil od Théta Chí Deltý Coopera.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Druhá rodina***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.